

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2015. év július hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 26.Bf.V.11.195/2013/6. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság ítéletének száma helyesen: 6.B.II.729/2011/3.

Köteles a vádlott a harmadfokú eljárás során felmerült 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint bűnügyi költséget megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. június 11. napján kihirdetett 7.B.V.20.353/2013/11. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 170. § (1)-(2) bekezdés, (3) bekezdés második fordulat]. Egyben a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 6.B.II.728/2011/3. számú ítéletének lopás vétsége [Btk. 316.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés első fordulat] miatti próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezve a próbára bocsátást megszüntette. Ezért a vádlottat - halmazati büntetésül - 1 év 4 hónap - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a fellebbezés a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.11.195/2013. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott bűnösségének személyi szabadság megsértése büntettében is történő megállapítását indítványozta.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2014. május 9. napján kelt - nyilvános ülésen kihirdetett - 26.Bf.V.11.195/2013/6. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét. A vádlott testi épség elleni bűncselekményét a Btk. 164.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés és (6) bekezdés a) pontja szerinti testi sértés büntette kísérletének minősítette, a próbára bocsátás alapjául szolgáló lopási cselekmény esetén megállapította, hogy az az 1978. évi IV. törvény szerint minősül. Emellett a vádlottat bűnösnek mondta ki további, a Btk. 194.§ (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértésének büntettében, ezért a vádlott halmazati büntetését e bűncselekmény miatt is kiszabottnak tekintette. Megállapította, hogy a vádlott - a szabadságvesztés büntetés végrehajtása

elrendelése esetén - legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a védő téves minősítés és enyhítés érdekében jelentett be a törvényes három napos határidőn belül fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.619/2014/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését és a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Kifejtett álláspontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tényállását a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján kiegészítette, pontosította, s az irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Az így rögzített tényállásból megalapozottan volt le következtetést a vádlott bűnösségére a személyi szabadság megsértése büntetében is. A kiszabott büntetés törvényes, annak enyhítése nem indokolt.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő bejelentett fellebbezését fenntartva a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a védelmi perorvoslat alaptalanságára hivatkozással az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Álláspontja szerint mind az első-, mind a másodfokú bíróság megtartotta a perrendi szabályokat. Bár az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, a másodfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádon túlterjeszkedett, és megfelelően módosította a tényállást. A vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a minősítés törvényes.

A vádlott előélete alapján sorozatosan követett el garázda jellegű, és testi épséget sértő cselekményeket, melyek miatt a bíróság kezdetben megrovást alkalmazott, majd ennek ellenére, erőszakos személyiségéből adódóan továbbra is megvalósított hasonló cselekményeket. Ezért, legfőképpen az egyéni visszatartási célok eléréséhez büntetés alkalmazása indokolt, amelyre tekintettel az első- és másodfokú bíróság által meghatározott büntetés enyhítésére lehetőséget nem látott.

A nyilvános ülésen jelen volt a sértett nem kívánt élni a felszólalás jogával.

A bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra mint harmadfokú bíróság a védő fellebbezése folytán a másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az első- és másfokon eljáró bíróságok az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatták le.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A vádlott előéletét illetően a másodfokú bíróság helyesen egészítette ki a tényállást az elsőfokú ítéletet követő elítélés adataival. Miután azonban a vádlottal szemben korábban hasonló jellegű cselekmények miatt folyt büntetőeljárásokra a másodfokú ítélet (5. oldal 4. bekezdés) is hivatkozik a büntetékiszabási tényezők körében, az előéleti adatok mindenképpen további pontosításra

szorúlnak. Ezért a harmadfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján a Be. 385.§-a alapján alkalmazandó Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú ítélet 2. oldal 6. bekezdését, valamint az elsőfokú ítélet 2. oldal 2. bekezdését a következőkkel egészíti ki:

- az elsőfokú ítélet 2. pontjában írt B.10.231/2011/4. számú ügyészi határozattal elbíralt bűncselekményt a vádlott 2011. július 6. napján valósította meg;
- a 3. pontban szereplő B.2619/2012/2. számú ügyészi határozattal elbíralt bűncselekmény elkövetési ideje: 2012. március 12.
- a Budapesti XIV. és XV. Kerületi Ügyészség B.XIV.7926/2012/3-I. számú, 2013. január 15. napján előterjesztett vádirata alapján eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság a 11.B.XIV.21.033/2013/7. számú, 2014. február 11. napján kelt és 2014. március 25. napján jogerőre emelkedett ítéletével a vádlottat az ellene az 1978. évi IV. törvény 271.§ (1) bekezdése szerint minősülő garázdaság vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A tényállás szerinti elkövetési idő: 2012. július 13.

Helytállóan emelte át a tényállásból a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 3. oldalának harmadik bekezdésében a sértett cselekvőségét érintő megállapításokat a bizonyítékok értékelésével foglalkozó részbe, és annak indokait is teljes egészében osztotta a harmadfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság ugyancsak tévesen rögzítette a tényállásban azt, hogy az I. pontban írtakat mely bizonyítékok alapján és az eljárási törvény mely rendelkezésére alapítottnak állapította meg. Ez - az előbbivel azonos indokok alapján, azaz azért, mert nem a tényállás része, hanem már a bizonyítékok értékelésére tartozó kérdés - a harmadfokú bíróság átemeli az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó előtti bekezdéseként.

Egyetértett Fővárosi Ítélet tábla a másodfokú bíróság azon jogi indokaival is, amelyeket a tanú1 bántalmazásával kapcsolatos elsőfokú tényállás-rész kirekesztésével összefüggésben fejtett ki (másodfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdés). Az a vádlottnak tulajdonított további magatartás, hogy a tanú1-t - még a járműről történő eltávolítását megelőzően - meg is rúgta, nem képezte a vád tárgyát. Márpedig e cselekmény időben és térben elkülönül a tanú1 sérelmére megvalósított egyéb cselekvőségtől, ezért - tényállásban szerepeltetése esetén - büntetőjogi értékelés alá esne. Erre azonban csak törvényes vád esetén van lehetőség, azaz az elsőfokú bíróság a vádon túlterjeszkedve állapította meg e tényeket a vádlott terhére.

A másodfokú bíróság által helyesbített és kiegészített, valamint a fentiek szerint a harmadfokú eljárás során korrigált tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be. 388.§ (1) bekezdése alapján az irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Részletes indokát adta annak, hogy a vádlott tagadásával, illetőleg - jogos védelmi helyzetre alapított - védekezésével szemben miért támaszkodott a tényállás megállapítása során alapvetően a sértett, továbbá a tanú1, valamint a tanú2 és a tanú3 tanúk vallomására, és az aggálymentes igazságügyi orvosszakértői véleményre. Ezzel az okfejtéssel a másodfokú bíróság is - helyesen - egyetértett.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróság megvizsgálta, hogy az elkövetéskori vagy az - időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvény - elbíráláskori Btk. kedvezőbb-e a vádlott számára. Vizsgálata eredményeként indokoltan döntött az elbíráláskori Btk. alkalmazása mellett, figyelemmel a Kúria 4/2013. BK véleményére is.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás, valamint jogi indokolása is pontosan tartalmazta azt, hogy a vádlott azért bántalmazta a sértettet, mert a tanúl melletti esetleges tanúskodását helyezte kilátásba, következésképpen cselekménye aljas indokból elkövetettnek minősül. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a rendelkező részben éppúgy, mint a jogi indokolás jogszabályhelyet felhívó részében (ítélet 14. oldal 4. bekezdés) nyilvánvaló elírási hibát ejtett (a 170.§ (3) bekezdés második fordulatra, azaz a „védekezésre képtelen személy sérelmére” történő elkövetésre utalással). Ezt a másodfokú bíróság az irányadó tényállás alapján megfelelően pontosította, és érvei alapján törvényesen is minősítette a vádlott testi épség elleni bűncselekményét.

A másodfokú bíróság helyesen járt el, amikor - észelve a tényállásban szereplő, de jogi értékelés alá nem vont vádlotti magatartást - a vádlottat bűnösnek mondta ki személyi szabadság megsértésének büntetében is. E körben kifejtett indokolása helytálló, a másodfokú bíróság álláspontjával az ítélet tábla is egyetértett. A tanúl villamosról eltávolítása során a vádlott meg nem engedett módszerhez folyamodott, arra ugyanis, hogy a sértettet átkarolva, a járműről letaszítsa, semmilyen jogi norma nem hatalmazhatta fel, a foglalkozására irányadó szabályok sem, mint ahogyan azt a másodfokú bíróság is igen körültekintően kifejtette. Az ítélezési gyakorlat szerint a sértett átölelése, átölelve tartása, és akarata ellenére ily módon történő helyváltoztatásra kényszerítése a sértett mozgásszabadságát, mint a cselekvési szabadságának fontos részjogosítványait sértette. A bűncselekmény akár egy mozdulatból álló pillanatnyi magatartással is megvalósítható, így a személyi szabadság korlátozottságának tartama valóban közömbös a bűncselekmény megvalósulása szempontjából, ennek legfeljebb a büntetés kiszabása körében lehet jelentősége.

Ugyancsak törvényesen utalt a másodfokú bíróság a próbára bocsátás alapjául szolgáló lopási cselekmény minősítése körében alkalmazott jogszabályra. Ennek azért volt jelentősége, mert a másodfokú bíróság a jelen ügyben- az elsőfokú bíróságtól eltérően - a 2013. július 1-jén hatályba lépett új büntető törvény alapján bírálta el a cselekményeket, míg a lopás vétségének elbírálására a korábbi büntető törvény alapján került sor.

A másodfokú bíróság gondosan tárta fel és egészítette ki a büntetés kiszabása során értékelendő tényezőket. A vádlott terhére értékelhető körülmények csupán annyiban pontosítandók a harmadfokú eljárásban rögzített adatok alapján, hogy a vádlottat korábban lopás miatt ítélte el a bíróság, illetve további egy eljárás volt vele szemben folyamatban garázdaság és testi sértés vétsége, amely ügyészi szakban megrovással zárult.

Ezzel együtt is, az első- és a másodfokú bíróság által rögzített indokok alapján megválasztott büntetési nem, a szabadságvesztés, és annak mértéke egyaránt megfelel a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyának, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek, a bűnösségi körülményeknek és büntetés céljának is. Egyetértett az ügyészi okfejtéssel abban, hogy a vádlott erőszakos, már több bűncselekményben közreható személyiségszerkezete miatt csak a szabadságvesztés lehet kellő visszatartó hatású. Ezért az ítélet tábla nem látott törvényes alapot a büntetés lényeges enyhítésére.

A végrehajtási fokozatra, a feltételes szabadságra, a feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó elsőbírói rendelkezések, valamint az első- és másodfokú bíróságnak a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek.

Észlelte a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében elírás folytán helytelenül került rögzítésre a próbára bocsátással érintett ügy száma, amelyet helyesbített.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 397.§-a alapján a másodfokú bíróság határozatát a rendelkező rész és indokolása kisebb pontosításaival helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság az eljárása során felmerült bűnügyi költséget a Be. 385.§ alapján alkalmazandó Be. 381.§ alapján állapította meg, és miután a védelmi perorvoslat nem vezetett eredményre, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

Budapest, 2015. év július hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 26.Bf.V.11.195/2013/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.262/2014/12. számú végzése folytán 2015. év július hó 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2015. év július hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő